

Medborgarrätt

Pris 40 kr

Nr 4 December 2005

Nr 1 April 2006

MRR

Box 10188

10055 Stockholm

Ansvarig utgivare: Anita Enflo

Fax: 08-5280 94 14

hemsida: <http://www.mrr.se>

e-post: medborgarratt@hotmail.com

Meddela gärna Din e-postadress och om Du vill ha tidningen i elektronisk form, vilket skulle sänka våra kostnader för distribution

Innehåll

Kallelse till årsmöte

Rörelsen och dess ändamål

Ur MRR's programskrift. Kap. 13.

Grundlagsutredningen

När bubblan brister: Vanmaktens frustration

Sverige och rättstrygghet/rättssäkerhet

Presstopp

Debatt

Rörelsen och dess ändamål

Medborgarrättsrörelsen (MRR) är en partipolitiskt och religiöst obunden förening. Den skall verka för

- att vidga enskilda människors frihet
- att stärka de medborgarligen rättigheterna
- att öka väljarnas inflytande på besluten i samhället

Medborgarrättsrörelsen driver alltså inte partipolitik utan strävar efter att klargöra spelreglerna i samhället. Detta uppnås främst genom klara entydiga regler som ger medborgarna största möjliga frihet att forma sitt eget liv med hänsyn och respekt till andras. För att en demokrati skall fungera krävs det att spelreglerna omfattas av merparten av medborgarna, oberoende av politisk åsikt. Man kan jämföra med spelreglerna för t.ex. fotboll: De skall vara oberoende av om man håller på Djurgården eller Hammarby. För att utforma spelreglerna krävs en viss kunskap om hur de fungerar, men man behöver inte vara aktiv spelare själv.

Medborgarrättsrörelsen bildades år 1974 inför antagandet av 1975 års grundlag. Föreningens grundare och första ordförande var regeringsrådet Gustaf Petrén. Med tanke på den pågående grundlagsutredningen, se

Kallelse till Årsmöte

Tisdagen den 30 maj 2006 i Kil-salen på Berns salonger i Stockholm.

En enkel smörgås med dricka serveras från kl. 18.30

Årsmötesföredrag kl 19.00: Mats Lönerblad samtalar kring sin bok "Härdsmläta"

följt av Årsmöte ca kl. 20

Dagordning enligt stadgarna

Motioner bör vara styrelsen tillhanda senast måndagen den 15 maj under adress

MRR, Box 101 88, 100 55 Stockholm
e-post: medborgarratt@hotmail.com

Årsmöteshandlingar kommer att finnas tillgängliga på årsmötet.

www.grundlagsutredningen.se , är frågorna av högsta aktualitet.

För att anknyta till föreningens ursprungliga syfte publicerar vi i varje nummer ett kapitel ur MRRs programskrift från 1976. Det kan vara skäl att reflektera över vilka förutsägelser och farhågor som besannats och hur förhållandena i dag påverkar våra värderingar. Vi har valt att lämna öppet till läsaren att skapa sig en egen bild av hur väl dessa förutsägelser och farhågor besannats och kommenterar alltså inte i princip det publicerade kapitlet i samma nummer av tidningen:

Ur MRR's programskrift från 1976: Försvara Din Frihet. Kap.13. De maktlystna organisationerna

Sverige är organisationernas förlovade land. Enbart inom näringslivet – företag, anställda, forsknings- och utvecklingsorgan m.m. finns ca 900 organisationer. På den mer privata sektorn – boende, fritid, kultur, religion, hälsa, o.s.v. – torde finnas ett mångdubbelt antal.

Det ligger i sakens natur att nästan varje organisation har mål vilkas förverkligande delvis främjas eller motverkas av statsmakternas beslut. Organisationerna försöker därför påverka dessa beslut och gör det på tre vägar. De informerar allmänheten om sina syften för att den skall ställa sig sympatisk till dem och kanske, när tillfälle ges, i val rösta för deras förverkligande. De försöker påverka ett eller flera politiska partier, så att dessa för fram deras krav; i gengäld förutsätts att organisationens medlemmar rimligtvis kommer att stödja partiet eller partierna ifråga vid val. Och de försöker påverka politiken direkt: genom remissyttranden, genom direkta framställningar – från uppvaktningar till demonstrationer – genom sin press och på andra sätt. Allt detta är naturligt ur demokratisk synpunkt

och inte bara acceptabelt utan också nyttigt.

Det finns politiska system som är direkt uppbyggda för att kanalisera organisationernas politiska tryck. En medborgare får t.ex. en röst i sin egenskap av väljare, en ytterligare i sin egenskap av en yrkeskorporation, en ytterligare i sin egenskap av familjeöverhuvud o.s.v. Dessa system kallas korporativistiska. Sverige har emellertid *inte* ett sådant politiskt system. Den grundprincip vi valt är i stället *en* röst åt varje medborgare.

Organisationernas strävan att påverka politiken kan i ett demokratiskt system medföra risker för demokratins rätta fungerande, och betydande sådana risker framträder i dag klart i vårt svenska system. En ligger i att organisationerna hårt driver enbart en eller ett par frågor och inte har ansvar för *alla* frågor i samhället, så som politikerna har: organisationernas mål är ofta smalspåriga för att inte säga rent gruppegoistiska. En annan ligger i att organisationerna ofta är ganska tvivelaktiga språkrör för stora delar av sina medlemmar därför att de inte kan eller vill driva en ”demokratisk” apparat som verkligen tar fram vad dessa medlemmar vill. Men även där en mäktig organisation rätt företräder sina medlemmars önskningar uppstår snedbelastningar i demokratin. Om organisationen är framgångsrik i att driva sina intressen får dess medlemmar s.a.s. dubbel politisk röststyrka jämfört med medborgare som inte tillhör en organisation med sådant inflytande: dels genom sitt röstande i allmänna val, dels genom det tryck deras organisation utövar på politikerna och politiken.

Det svenska samhället fungerar idag så att flertalet människor i rätt hög grad är nödsakade att tillhöra en eller flera organisationer. Dessa är ofta till sin uppbyggnad ytterst stabila. De är visserligen formellt konstruerade som

demokratier i miniatyr, där lokala grupper väljer representanter till distrikt och distriktsorganen sedan väljer organisationens ledning på riksplanet. För så gott som alla dessa organisationer gäller emellertid att urvalsprocessen i toppen i betydande omfattning sker genom s.k. kooptation, d.v.s. att de som befinner sig i ledningen ytterst själva utser dem som skall efterträda dem. Ofta saknas också en demokratisk kontroll värd namnet. Man hör sällan talas om att någon blivit avsatt, som nått de stora organisationernas topp. En gång hög förtroendeman kan man påräkna att få behålla befattningen tills man själv vill avgå. Denna stabilitet ger dessa maktpyramider en oerhörd styrka. Särskilt om organisationerna omsluter ett stort antal medlemmar, vågar de formellt beslutande politikerna inte gå emot de oavsättliga ledarnas uppfattning, även om det inte finns någon säkerhet för att den mening som organisationstopparna uttalar verkligen omfattas av den stora medlemskader. Denna säkerhet är som sagt låg. Organisationerna har det oaktat tagit för vana att med stor bestämdhet och tyngd yttra sig – t.ex. vid remisser, i pressen o.s.v. – t.o.m. i frågor som inte ens ligger inom deras verksamhetsområde och där man inte ens gjort några försök att via den interna demokratin ta fram medlemmarnas åsikter.

Från sina maktpositioner kan därför organisationsledningarna i stor omfattning påverka eller dirigera de politiska organen. Det sker genom tjänster och gentjänster. En mäktig organisation ger t.ex. politikerna sitt stöd, och dessa ordnar med lagregler som främjar syften som organisationen har eller ökar organisationens makt över andra.

En annan väg, på vilken organisationerna idag infiltrerar sig i politiken, är arbetsplatsdemografien inom den offentliga sektorn. I företagen har de anställda idag fått ett betydande inflytande inte bara på sina egna arbetsförhållanden och på ledningen av arbetet, utan också på hur

hela företagets verksamhet skall inriktas. Det ligger då nära till hands att eftersträva likartade förhållanden också i de offentliga organen – skolor, kommunikationsföretag, sjukhus, ämbetsverk o.s.v. De anställda, som representerar en betydande kompetens, vill inte bara vara med om att bestämma hur arbetet skall utföras på deras arbetsplats utan också vad som skall göras. Men i den offentliga sektorn kommer de då i konflikt med den normala demokratiska mekanismen, d.v.s. den som säger att det är väljarna och deras representanter i riksdagen som skall avgöra verksamhetens inriktning och regler. En ganska intensiv debatt pågår f.n. i denna fråga om hur långt de anställdas inflytande skall gå i sakfrågorna på de offentliga arbetsplatserna. Den förs delvis med god insikt om demokratiproblemet, men delvis med onyanserade och oroväckande maktanspråk från organisationerna.

Ett annat farligt steg mot korporativism ligger i statens nuvarande strävan att alliera sig med olika "folkrörelser" genom att, via bidrag och fullmakter av olika slag, göra dem till nära nog delar av statsförvaltningen. Ett exempel är hyresgästföreningen, som fått fullmakter på hyresförhandlingarnas område som bl.a. gör det svårt för många hyresgäster att stå utanför föreningen trots att den fått en alltmer partipolitisk profil. I debatten vädras också alltmer vittsyftande idéer om folkrörelsernas inkopplande i samhällsarbetet. Handikapprörelsen bör, menar man, från kommuner och landsting ta över information och uppsökande verksamhet till handikappade. De kommunala konsumentnämnderna kan också de aktiveras till "uppsökande verksamhet". Föreningar inom folkrörelserna kan ta över exempelvis skötseln av idrottsplatser, ungdomsgårdar, kulturlokaler m.m. Nykterhetsrörelsen borde ha en uppgift i uppsökande, förebyggande verksamhet. På olika sätt kan folkrörelserna försöka aktivera

invandrare till arbete i föreningslivet. Etc., etc.

Förespråkare för denna organisationernas inkoppling i förvaltningen betonar visserligen att ett ökat stöd från "samhällets" sida inte får innebära en politisk styrning av rörelserna; de pengar dessa får måste de få hantera helt under eget ansvar. Men det är svårt att se hur rörelser, som dels får pengar av myndigheterna och dels har ansvar mot samma myndigheter för skötseln av olika uppdrag, samtidigt skall kunna förbli fria och politiskt opåverkade av bidragsgivarna.

Ett område där vi nyligen smärtsamt fått bevittna politikernas undfallenhet och brist på kurage gentemot organisationerna är löneområdet. Den nya, starka inflationsvåg, som det gångna årets förhandlingar nu utlöser över vårt land – utan att åtminstone ge löntagarna en nämnvärd löneökning – har inte blivit av om politikerna känt av sitt ansvar mot *alla* medborgare mer än sin beräknade respekt för organisationerna.

I början av 1900-talet var det viktigaste organisationsproblemet i Sverige medborgarnas rätt att få organisera sig för att tillvarata olika gemensamma intressen. Idag är organisationerna så mäktiga att problemet snarare börjar uppstå hur medborgarnas rätt att *inte* organisera sig skall kunna skyddas. Många slags påtryckningar bedrivs idag mot personer som av den ena eller andra anledningen *inte* vill gå in i "sin" organisation. Ett av de mest upprörande brott mot friheten att inte organisera sig som idag förekommer i Sverige bedrivs av landets förmodligen största organisation, Landsorganisationen i Sverige, LO. Det är den s.k. kollektivanslutningen av fackföreningar till det socialdemokratiska partiet. På glest besökta fackliga möten fattas beslut att en fackförenings alla medlemmar skall anslutas, och sedan inkasseras avgifter till

partiet samtidigt med fackföreningsavgiften. Naturligtvis kan medlemmar tala mot beslutet på fackföreningsmöten – vilket innebär att de måste tala om att de inte sympatiserar med och förmodligen inte röstar på socialdemokraterna – och de kan också avsäga sig personligen det kollektiva medlemsskapet utanför mötet. Men de riskerar då, i det opinionsmässiga klimat som råder i en del fackföreningar, ett ofta inte obetydligt obehag. I ett demokratiskt system ingår, som vi tidigare redovisat, valhemlighet för att en väljare inte skall kunna utsättas för obehag, och LO:s bruk att tvinga fram icke-sympatisörer i offentlighetens ljus står grovt i strid med denna demokratiska praxis. Men arbetarrörelsen och det socialdemokratiska partiet låter inte tala sig till rätta i denna fråga utan har nu i decennier försvarat sin praxis med allehanda ihållig försvarsadvokatyri. Men så bedömer man också att inte mindre än 700.000 medlemmar i Socialdemokratiska arbetarpartiet kommit in i partiet via kollektivanslutning och att nästan 500.000 av dessa inte skulle ha gått in om inte kollektivanslutning praktiserats!

Det betyder ett överväld mot dem som inte frivilligt velat ansluta sig, och det betyder att den socialdemokratiska valapparaten förstärks ekonomiskt på ett sätt som inte grundar sig på väljarnas åsiktsfördelning. Man kan inte säga annat än att det är en skamfläck för den svenska demokratin.

Rapport om den pågående grundlagsutredningen

Regeringen tillsatte den 1 juli 2004 en parlamentariskt sammansatt kommitté med uppgift att göra en samlad översyn av regeringsformen. Kommittén skall redovisa sitt uppdrag senast den 31 december 2008.

Kommitténs arbete skall framför allt koncentreras på att stärka och fördjupa den svenska folkstyrelsen, att öka medborgarnas förtroende för demokratins funktionssätt och att höja valdeltagandet. I uppdraget ingår därför att göra en utvärdering och översyn av hela valsystemet samt av de bestämmelser som reglerar regeringsbildningsprocessen och förhållande mellan riksdag och regering i övrigt. Uppdraget omfattar även en översyn av folkomröstningsinstitutet. Kommittén skall vidare utreda frågorna om lagprövning och om det finns behov av en författningsdomstol. I det sammanhanget skall kommittén undersöka om det finns behov att tydliggöra domstolarnas roll i det konstitutionella systemet. I kommitténs uppdrag ingår härutöver att se över möjligheten att öka öppenheten vid tillsättningar av högre statliga tjänster.

Faktiskt just frågor MRR påtalat vid tillkomsten av den förra grundlagen 1974. Förhoppningsvis går det att få bättre gehör denna gång! I boken "En Ny Grundlag. Ett förslag; MOU 1988:1", utgiven av Timbro 1988 presenterade MRRs grundare Gustaf Petrén tillsammans med Ulf Brunfelter, Patrik Engellau, Gunnar Hökmark, Mats Svegfors och Carl-Johan Westholm ett förslag, som grundar sig på MRRs ursprungliga idéer.

Kommittén har arbetat på bred basis, genom forskarkonferenser och konferenser i samarbete med folkrörelser, ideella organisationer och intresseföreningar. Arbetet har redovisats genom direkt-sändningar på TV24 och på webbadressen www.grundlagsutredningen.se. Tyvärr har genomslaget i tidningsmedia varit liten, men konferenserna har varit välbesökta. Det är tacknämligt att så många deltagare talat för bl.a. klara, enkla regler, rättsstaten och tillkomsten av en författningsdomstol.

Grundlagsutredningen kan nås med e-post på grundlag@justice.ministry.se eller vanlig post på adressen

Grundlagsutredningen
Regeringsgatan 30-32
103 33 Stockholm

MRR bevakar utredningen och ser fram emot någon form av ställningstagande eller förslag från utredningens sida. Vi ser gärna att man prioriterar rättstaten och den enskildes rätt.

Anita Enflo

När bubblan brister:

Det har nu gått över 10 år sedan bankkrisen och det kan vara dags att se händelserna ur ett perspektiv och dra lärdom av vad som gick fel och hur man skulle kunna förhindra nya bubblor av liknande slag. Vem skall stå för risken när bubblan spricker, är det samhället i form av skattekollektivet, är det spararna, eller är det låntagarna eller...? Finns det riskfria risker? Mats Lönerblad ger sin syn på händelserna:

Vanmaktens frustration

Den svenska bankkrisen 1987 – 1993 medförde Sveriges genom tidernas största förmögenhetsöverföring, skriver advokaten Jan Thörnhammar i ett av kapitlen av Hans-Göran Björks bok om bankkrisen och konkursen i rederi AB Slite: "*Den ena den var vit... Om konsten att sänka ett skepp*", som jag tidigare recenserat.

Det paradoxala är att krisbankerna, som orsakade den största ekonomiska krisen i Sveriges historia, också blev de stora vinnarna. Händelserna under bankkrisen, som jag hittills skildrat i 4 böcker, har kostat och kostar fortfarande landet och skattebetalarna enorma belopp och har orsakat ett osedvanligt stort enskilt lidande.

Jan Thörnhammar visar sig vara helt enig med mig, som jag också gett uttryck för i mina böcker om att det verkliga är

befogat att ifrågasätta om de åtgärder som bankerna och statsmakterna vidtog under denna period stod i någon som helst rimlig proportion till de ekonomiska bördor och lidande, som enskilda tvingades att bära på grund av del felaktiga hanteringen av krisen. Några förslag på hur man skall bära sig åt för att ge låntagarna ökat skydd, lyser fortfarande med sin frånvaro.

Den besinningslösa utlåningen som de svenska bankerna ägnade sig åt under slutet av 80-talet slutade som bekant i en ordentlig bankkrasch. Med givna regler är det sällan svårt att utreda vem som bär det faktiska ansvaret. Men eftersom inga regler följdes under denna period, har bankerna också sluppit ifrån allt ekonomiskt och juridiskt ansvar, som man i stället vältrade över på allmänheten och sina kunder.

Det verkar nästan som regeringarna under denna tragiska period var ute efter att ta hämnd på den svenska företagsamheten, för att löntagarfonderna kapsejsade, och att socialisterna den vägen inte lyckades ta över aktiemajoriteten i de svenska företagen.

Förändringar i bankernas kreditengagemang, ska givetvis inte påverkas av andra omständigheter än kreditens förhållande till säkerheten och sådant som har omedelbart betydelse för en objektiv affärsmässig bedömning, skriver Thörnhammar. Men genom att den svenska staten lät nervärdera hela Sveriges fastighetsbestånd lyckades man också underlätta för bankerna att säga upp krediter, utan att banken behövde kontrollera säkerheternas verkliga värde.

Bankkrisen visar tydligt på de grava problemen med den svenska rättsordningen – bortsett från Europakonventionen som fortfarande inte följs – att det saknas ordentliga lagar som ger den enskilde rimliga möjligheter att hävda några rättigheter alls mot banken eller berörda myndigheten, som från en dag till en annan

ändrar spelreglerna. Trots ett oeftergivligt krav att svenska lagar, förordningar och direktiv ska vara rimliga och förutsägbara följs inte detta viktiga regelverk inte i Sverige.

I en rättsstat borde domstolskontrollen vara en given hörnpelare för ordnade demokratiska principer. En uttrycklig rätt till domstolskontroll finns också i artikel 6 i Europakonventionen där det stadgas att var och en som vid prövning av hans civila rättigheter och skyldigheter skall vara berättigad till en *rättvis* rättegång.

Vad alla de domstolsprövningar mot bankerna som jag tagit del av under bankkrisen visar är att enskilda personer som opponerar sig när ”banken ångrar gamla lånelöften” eller mot att Finansinspektionen ändrar direktiven för fastighetsvärderingar inte får rätt i domstol, trots att avtal skall hållas och det åligger banken i domstolsprövning att bevisa att säkerheterna har försämrats. Det är denna utbredda laglöshet som är orsaken till att de flesta bankkunderna förlorade sina tvister mot bankerna under krisen.

Advokaten Jan Thörnhammar anser att denna laglöshet består av en bristande reglering (respekt) av den enskildes rättigheter, som exempelvis att den enskilde skall kunna hävda sin självklara äganderätt.

Portalparagrafen i Europakonventionen säger att det ankommer på staten att tillse att konventionens minimirättigheter upprätthålls. Den svenska staten har alltså en positiv förpliktelse att tillse att den enskilde företagaren ges ett advekvat skydd, som man enligt mitt förmenande fortfarande inte följer.

Thörnhammar och jag är överens om att det är den stora förmögenhetsöverföringen under bankkrisen, som lag grunden till de enorma vinster som bankerna gjort under de senaste åren. Någon fri konkurrens

råder i praktiken inte inom den svenska finans – och kapitalmarknaden.

Både min och Thörnhammars uppfattning är också att även svenska staten borde vara skadeståndsskyldig på den grunden att det inte vidtagits tillräckliga åtgärder för att ge svenska företagare ett adekvat egendoms- skydd under bankkrisen. Regeln återfinns i Europakonventionens artikel 1 i det första tilläggsprotokollet.

Den vanmakt och frustration som många de företagare känner som orättfärdigt drabbades av bankkrisen, består fortfarande. Det beror på att regeringen fortfarande vägrar att genomföra den *oberoende* utredning av bankkrisen som riksdagen redan har bestämt.

Mats Lönnerblad

Sverige och rättstryggheten/ rättssäkerheten

Svenska domstolar har blivit en förvaltningsmyndighet. I dag dirigeras domstolarna med hjälp av lagarnas politiska förarbeten, på samma sätt som skolväsendet och sjukvården styrs av regeringen.

Det var med hjälp av 1975 års grundlag som man till slut avskaffade domstolarnas självständighet. Tidigare stod domstolarna utanför den löpande statsförvaltningen. De kunde inte, som i dag, med hjälp av förarbeten, beordras av regeringsmakten att döma på ett visst sätt; De skulle enbart döma efter lagarna.

Om Sverige som rättsstat har Krister Thelin, som är lagman i Skånska Hovrätten och var statssekreterare i justitiedepartementet under den borgerliga regeringen åren 1991-1994, skrivit en intressant bok, som borde rönt mycket större uppmärksamhet: Den heter:

Sverige som rättsstat (Timbro, 2001)

I boken redogör han för bakgrunden till att den judikalisering, som genom EU-medlemskapet borde vunnit större juridiska insteg i domstolarna och Sverige, inte fått allmänt genomslag.

Krister Thelin menar att den passar helt enkelt inte in i den konstitutionella mallen, där domstolarna inte är en statsmakt och politikens primat helt dominerar bilden. Men i urval och nyanser slår säkert föreställningarna om "kapitalets fördärvlighet" och "marknadens" och "kommersialismens" nedbrytande krafter igenom skriver Thelin. Värderingarna måste ju stå för något.

Kan rättsstatsbygget förbättras? frågar Thelin. Han svarar själv ja på frågan. För att detta skall kunna ske måste lagarna vara förutsägbara och likformiga och pålagorna proportionella. Han menar att den mångåriga socialistiska traditionen i Sverige och författningsreformen 1974 har lett till att begreppet rättsstat getts alltför stora partipolitiska associationer.

Man ser inte behovet av lagar till skydd mot makt som uttryck för Rule of law. Man anser att staten är god. Majoriteten har rätt. Någon egentlig motsättning mellan stat och samhälle föreligger inte. Det var därför man inte ville behålla det gamla ämbetsmänna- och domstolväsendet.

Det var därför som det återkommande kravet på inkorporering av ”Den Europeiska Konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna” (Europakonventionen) med svensk rätt, för att göra den direkt tillämplig, avslogs regelmässigt.

Det var först genom rättsprövningslagen 1989 som förbättrade möjligheten att få artikel 6 med sitt krav på "due Process"

respekterad. Ändringen var minsta möjliga och genomfördes utan större entusiasm hos de styrande, enligt Krister Thelin.

Europakonventionen, som utarbetades inom Europarådets ram, undertecknades redan den 4 november 1950 och trädde i kraft den 3 september 1953. Alla Europarådets 21 medlemsstater har ratificerat konventionen - Sverige den 11 januari 1952. Trots detta skulle det dröja ända fram till den 1 januari 1995 innan Europakonventionen inkorporerades i den svenska lagstiftningen. Det var genom Sveriges medlemskap i EU som landet tvingades att acceptera de grundläggande rättsregler som finns i Europakonventionen.

Enkelt uttryckt innebär ett medlemskap i EU att man, så att säga, bakvägen genom EG-rätten får Europakonventionens rättighetskatalog på köpet, skriver Thelin.

Ökad kritik har också riktats mot den rättspositivism och värdenihilism som förekommer i svenska domstolar. Kritikerna framhåller behovet av en moralisk dimension i rättsskipningen och att den rättsliga argumentationen i högre grad måste vara principkonsistent, där också värden som de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna måste beaktas mer regelmässigt.

Här innebär alltså inkorporeringen av Europakonventionens fri - och rättighetskatalog ett stort steg för de traditionella svenska juristerna som sedan efterkrigstiden har fostrats i rättspositivismen, framhåller han.

Krister Thelin anser också och att det inte är någon överdrift att påstå att den socialistiska ideologin, också i nuvarande socialdemokratisk tappning, har liten respekt för enskilds äganderätt. Snarare ser den som ett utflöde av det "gemensamma goda", vilket "samhället"

genom politiska beslut kan förfoga över.

I det närmaste konfiskatoriska skatter mot enskilda och företagare är med denna utgångspunkt egentligen inte ett intrång i äganderätten, dvs något den enskilde tvingas avstå ifrån till det allmänna, utan bara att "samhället" utövar en högst legitim förfoganderätt över de egna resurserna. Med detta synsätt blir det den enskilde får kvar efter skatt endast en gåva från stat och kommun.

Något som vi kanske också borde vara tacksamma för?

Mats Lönnerblad

Bokens titel: Sverige som rättstat
Författare: Krister Thelin
Förlag: Timbro, 2001
Antal sidor: 152

Presstopp

Riksdagen upphävde (utan debatt) torsdagen den 20 april 2006 den s.k. "tankeförbudsparagrafen", dvs 6 § i kärntekniklagen om förbud mot att utarbeta konstruktionsritningar, beräkna kostnader, beställa utrustning eller vidta andra sådana förberedande åtgärder i syfte att inom landet uppföra en kärnkraftreaktor. Beslutet träder i kraft 1 juli 2006. (Prop. 2005/06:76, Utskottsbetänkande 2005/06:MJU21).

Debatt

Vi välkomnar debattinlägg. Skriv kort och håll Dig till ämnet, dvs Medborgarrätt!

Författare till insända debattinlägg svarar för innehållet, vilket inte nödvändigtvis behöver stämma överens med MRRs åsikter